

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 238)

Feb (1) / 2017

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	9
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	29

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 58)

ஸ்ரீலக்ஷ்மீ தந்திரம் - பத்தொன்பதாவது அத்தியாயம்
(எழுத்துக்களுடைய உற்பத்தி நிரூபணம்)

ஸ்ரீ:-

1. ஸிஸ்ருக்ஷா லக்ஷணா பூர்வா பூர்ண அஹந்தா ஹரேர் அஹம்
ஸ்ருஷ்டிரூப பரா சக்திரூப இதி ஏவ உதிதாஸ்மி அஹம்

பொருள் - மஹாலக்ஷ்மி கூறுவது : ஸ்ரீஹரியின் “நான்” என்னும் எண்ணமாகவும், அவனுடைய ஸ்ருஷ்டிக்கும் விருப்பமாகவும் (அல்லது ஸ்ருஷ்டியைத் தூண்டுபவளாகவும்) நானே உள்ளேன். ஸ்ருஷ்டியின் ரூபத்தில் நான் உயர்ந்த சக்தியாக வெளிப்படுகிறேன்.

2. தச பஞ்ச ச துல்யா மே தசாஸ் த்ரிதசநந்தந
அநுத்தரம் ஸ்வஸம்வேத்யம் சித்ரூபம் மம சாச்வதம்
3. வாக் தத்த்வம் ததகாராத்மா ஸர்வ வாங்மய ஸம்பவ:
தத் ஏவ ஆநந்த ரூபேண த்விதீய: ஸ்வர இஷ்யதே

பொருள் - முப்பத்துமூக்கோடி தேவர்களுக்கும் அரசனாக உள்ள இந்த்ரனே! என்னுடைய இருப்பானது பதினைந்து சம நிலைகளில் காணப்படுகிறது. வாக்கு என்பதான என்னுடைய நிரந்தரமான இருப்பானது (இவளுடைய நிரந்தரமான இருப்பு என்பது பலவற்றிலும் உள்ளது. அவற்றில் வாக்கு என்பது ஒன்றாகும்), “அ” என்பதாகும். இதுவே அனைத்து வாக்கு தத்துவங்களுக்கும் ஆதாரமாக,

ஞானத்தின் வெளிப்பாடாக, தானாகவே தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதாக உள்ள எனது ரூபமாக உள்ளது. இது ஆனந்த ரூபமாக விரிவடையும்போது, இரண்டாவது எழுத்தாக உணரப்படுகிறது (ஆ என்னும் எழுத்து - ஆனந்தம்).

விளக்கம் - பதினைந்து நிலைகள் என்பது : அ, இ, உ, ரு, லு, ஆ, ஈ, ஊ, ரூ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ, அம், அஹ என்னும் பதினைந்து உயிரெழுத்துக்கள் ஆகும்.

4. இச்சாத்தபந்நா த்ருதீய: ஸ்யாத் ஈசாநாத்மா துரீயக:
உந்மேஷ: பஞ்சம: ஷஷ்ட ஊர்ஜதாரூப உச்ச்யதே

பொருள் - இச்சை ரூபமாக மூன்றாவது எழுத்தும் (இ), ஈசாந ரூபமாக நான்காவது எழுத்தும் (ஈ), உந்மேஷமாக ஐந்தாவது எழுத்தும் (உ), ஊர்ஜதமாக ஆறாவது எழுத்தும் (ஊ) வெளிப்படுகின்றன.

விளக்கம் - ஆனந்த ரூபத்தைத் தொடர்ந்து மஹாலக்ஷ்மியின் “நான்” என்னும் எண்ணமானது மேலும் விரிகிறது. முதலில் ஸங்கல்ப ரூபமாகவும், அதனைத் தொடர்ந்து ஞானசக்தியாகவும் வெளிப்படுகிறது. இச்சை என்பது ஸூக்ஷ்மமான ஸங்கல்ப ரூபம், ஈசாந என்பது ஸ்தூலமான ஸங்கல்ப ரூபம் ஆகும். அடுத்து ஞானசக்தியானது அக்ஷுப்தம் என்னும் ஸூக்ஷ்ம ரூபத்தில் உள்ளபோது ஞானமலர்ச்சியைக் குறிப்பிடும் உந்மேஷம் என்றும், ஸ்தூல ரூபத்தில் உள்ளபோது ஞானத்தின் சுருக்கத்தைக் கூறும் ஊர்ஜதம் என்றும் வெளிப்படுகிறது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 238)

தொடர்ந்து இவற்றை மேலும் கைக்கொள்ளும்விதமாக, இங்கு ப்ராணன் என்ற பதம் மூலம் கூறப்பட்ட ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் என்பது அந்த உயர்ந்த ஸுகத்தை அனுபவிப்பது என்று உபதேசம் செய்யப்பட்டது. அதனையும் தொடர்ந்து சாந்தோய உபநிஷத் (7-23-1) - பூமா த்வேவ விஜிஜ்ஞாஸிதவ்ய: - பூமா என்பதை அறிவதில் மட்டுமே ஆசை - என்பதன் மூலம் அந்த சுகமானது மிகவும் பெரியது என்று கூறப்பட்டது. ஆக அவித்யை நீங்கப் பெற்ற ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபமானது அளவு கடந்த ஸுகத்துடன் உள்ள நிலை என்பது கூறப்பட்டது. இப்படியாக சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-1-3) - தராதி சோகம் ஆத்மவித் - ஆத்மாவை அறிந்தவன் சோகத்தைக் கடக்கிறான் - என்று தொடங்கும் பகுதியுடன் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இன்றி உள்ளது. எனவே பூமா என்பதால் கூறப்படுபவன் ப்ரத்யகாத்மாவே (ஜீவாத்மா) ஆவான் என்று தேறுகிறது.

எந்தக் காரணம் மூலம் ஜீவாத்மாவை “உயர்ந்தவன் (பூமா) என்பதைக் குணமாகக் கொண்டவன்” என்று கூறுகிறோமோ, அதே காரணத்தால் “நான்” என்ற பொருளில் விஷயமாக உள்ள ஜீவாத்மாவைக் குறித்து, சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-25-1) - அஹம் ஏவ அதஸ்தந் அஹம் உபரிஷ்டாத் - நான் என்பவனே கீழாகவும் மேலாகவும் உள்ளேன் - என்று தொடங்கி, முடிக்கிறபோது சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-25-1) - அஹம் ஏவ இதம் ஸர்வம் - இவை அனைத்தும் நானே - என்று கூறப்பட்டது. இப்படியாக ப்ரத்யகாத்மாவின் வைபவம் கூறப்பட்டது. இப்படியாக பூமா என்ற கூறப்பட்டவன் ப்ரத்யகாத்மா என்றான பின்னர், அந்த ப்ரகரணத்தில் வருகின்ற மற்ற அனைத்து வரிகளும் இதனை ஒட்டியே இருத்தல் வேண்டும் என்றாகிறது.

ஸித்தாந்தம் – இவ்விதம் கூறினால் நாங்கள் உரைப்பது ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (1-3-7) – பூமா ஸம்ப்ரஸாத் அதி உபதேசாத் - பூமா என்பது ப்ரஹ்மமே, காரணம் ஜீவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனாக உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளதால் ஆகும் - என்பதாகும். எப்படி? காரணம் ஸம்ப்ரஸாத் என்று கூறப்படும் ஜீவாத்மாவைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்பதால் ஆகும் (ஸம்ப்ரஸாதம் என்பது தூய்மையானதும், ஸுஷுப்தி என்பதான ஆழ்ந்த உறக்கத்தையும் குறிப்பதாகும்). ஸம்ப்ரஸாத் என்பது ப்ரத்யகாத்மாவே ஆவான் என்று சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-3-4) - ஏஷ ஸம்ப்ரஸாத் அஸ்மாத் சரீராத் ஸமுத்ராய பரம் ஜ்யோதிருப ஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே – ஸம்ப்ரஸாதன் எனப்படும் இந்த ஜீவாத்மா தனது சரீரத்திலிருந்து வெளிக்கிளம்பி, உயர்ந்த ஜ்யோதியை அடைந்து, தனது ஸ்வரூபம் கிட்டப்பெறுகிறான் - போன்ற வரிகளால் அறியலாம். இங்கு கூறப்படுவது என்னவென்றால் பூமா என்றும், ஸத்யம் என்ற பதத்தாலும் கூறப்படுவதே, இங்கு ஸம்ப்ரஸாதன் என்பவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்று கூறப்படுகிறான் என்பதாகும். ஸத்யம் என்ற பதத்தால் குறிப்பிடப்படுவது ப்ரஹ்மமே ஆகும்.

தென்னரங்கள் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கள் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 238)

மூலம் - “பரித்யஜ்ய” என்கிறது விதியானபோது, ப்ரபத்யத்யாயாதிகளில் விதிக்கிறபடியே ஆகிஞ்சந்ய ப்ரதிஸந்தாநாதி ரூபமான கார்பண்யமாகிற ப்ரபத்யங்கத்தை விதிக்கிறதென்றால், அர்த்தத்தில் விரோதமில்லை. அப்போது “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்கிறவிது, “அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலயே: அகிஞ்சந: அகதி:”, “ந தர்ம நிஷ்டே அஸ்மி” இத்யாதிகளிற்படியே, ஸர்வதர்மங்களும் தன்னை யோக்யதா பர்யந்தமாகக் கழித்தபடியை முன்னிட்டுக் கொண்டு என்றபடி. இவ்வளவு விளம்பித ப்ரதீதிகமான அர்த்தமும், பஹு ப்ரமாண அநுகுணமாகையால் அவற்றுக்கு விருத்தமாக சங்கராத்யுத்தங்களான ஸர்வதர்ம ஸ்வரூப த்யாகார்த்தங்களிற் காட்டிலும் உபாதேயம்.

விளக்கம் - “பரித்யஜ்ய” என்பது “இன்னதைச் செய்யவேண்டும்” என்று விதிக்கப்படும் பொருளில் உள்ளது என்று கொண்டால், ப்ரபத்தி அத்யாயம் போன்றவற்றில் விதிக்கப்படுவது போன்று, “என்னிடம் எந்தவிதமான கைம்முதலும் இல்லை” என்று எண்ணும் வடிவத்தில் உள்ளதான கார்பண்யத்தை (வேறு கதி அற்றவன் என்னும் நிலை) விதிப்பதாகக் கூறுவதில் குற்றம் இல்லை. இவ்விதம் கொண்டால் “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்பது, அஹிர்புத்ந்ய ஸம்ஹிதை (37-30) - அஹம் அஸ்மி அபராதாநாம் ஆலயே: அகிஞ்சந: அகதி: - நான் அபராதங்களின் இருப்பிடமாக உள்ளேன், என்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் சக்தி அற்றவனாக உள்ளேன், உன்னை அடையும் வழி அறியாதவனாக உள்ளேன் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (22) - ந தர்ம நிஷ்டே அஸ்மி - தர்மத்தில் நிலைநிற்காமல் உள்ளேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, “அனைத்து தர்மங்களையும் கைக்கொள்ளத் தகுதி அற்றவனாக உள்ள நிலை”

என்பதை உணர்த்துவதாக உள்ளது. இந்தப் பொருளானது ஒருவனுக்கு தாமதமாகவே அறியப்படுவதால், அந்தத் தாமதம் என்னும் தோஷம் கொண்டதாகவே உள்ளது; ஆனாலும், இவ்விதம் பொருள் கொள்ளுதல் என்பது பல ப்ரமாணங்களுக்கு ஏற்றபடியாகவே உள்ளதால், இதற்கு முரணாகப் பொருள் உரைத்த சங்கரர் முதலானவர்களுடைய கூற்றாகிய “அனைத்து தர்மங்களையும் அவற்றின் ஸ்வரூபத்துடன் கைவிடுதல்” என்பதைக் காட்டிலும் சிறந்ததே ஆகும்.

மூலம் - ப்ரபத்திக்காக ஒரு தர்மமும் அநுஷ்டிக்க வேண்டாவென்று ப்ரபத்தியினுடைய நைரபேக்ஷயத்தைச் சொல்லுகிறதென்கை விதிபக்ஷத்துக்கு உசிதம். அப்போது “பரி” என்கிற உபஸர்கம், “ஆசாந்தேந கர்தவ்யம் சுசிநா கர்தவ்யம்” இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற ஸர்வ ஸாதாரண யோக்யதா ஆபாதகங்களும் இதுக்கு அங்கமாக ஸ்வீகார்யங்களாகாவென்று விவக்ஷிக்கிறது.

விளக்கம் - “பரித்யஜ்ய” என்பதை ஒரு விதிமுறையாகக் கொண்டால், “ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்பதற்கு “ப்ரபத்திக்காக எந்த ஒரு தர்மத்தையும் கைக்கொள்ள வேண்டாம்” என்பதே பொருளாகிறது; அதாவது ப்ரபத்தி அவற்றை எதிர்பார்ப்பதில்லை என்று பொருள். இவ்விதம் கொள்ளும்போது “பரி” என்னும் உபஸர்கமானது - ஆசாந்தேந கர்தவ்யம் சுசிநா கர்தவ்யம் - இது ஆசமனம் செய்பவன் செய்யவேண்டியது, இது சரீரத்தாய்மையுடன் செய்யவேண்டியது - என்று கூறப்படுவதான, அனைத்துவிதமான கர்மங்களுக்கு ஏற்ற பொதுவான தகுதியை உண்டாக்குகின்ற ஆசமனம், நீராடுதல் போன்றவைகளைக் கூட, ப்ரபத்திக்கு அங்கமாக ஏற்கக்கூடாது என்று தேறுகிறது.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 58)

130. எழுவதோருரு அழிக்க, செய்கிற வழுவிலாவடிமைக்குப் பாஞ்சாலி
படுத்துமதும் கௌஸல்யாநுவ்ருத்தியு மொப்பாக்குகை பரிசு.

அவதாரிகை - இப்படி யிவர்க்கிவ்வவஸ்தை விளையும்படி ஈச்வர விக்ரஹ
வைலக்ஷண்யம் இவர் பும்ஸ்த்வத்தையழித்து ஸ்த்ரீத்வ பாவனையை
ஜநிப்பித்ததுக்கும், இத்திருமேனியோடே யிவர்கிவ்விஷயத்தில்
அநேகவிதாநுவ்ருத்திக ஞண்டானதுக்கும், த்ரௌபதி கௌஸல்யைகள் படிகளை
த்ருஷ்டாந்தமாகச் சொல்லலாமோ வென்னு மாகாங்கக்ஷயிலே இதுக்கவற்றை
த்ருஷ்டாந்தமாக்குகை ஸ்தூலமென்னுமிடத்தை தர்சிப்பிக்கிறர்
(எழுவதோருருவென்று தொடங்கி).

விளக்கம் - இப்படியாக இவருக்கு இந்த நிலை ஏற்படும்படியாக,
ஸர்வேச்வரனுடைய திவ்யமங்கள திருமேனியின் மேன்மையானது, இவருடைய
ஆண்மகன் என்ற நிலையை மாற்றி, நாயகி போன்று இவர் மாறியதற்கும், இந்தத்
திருமேனி கொண்ட ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் பலவிதமான கைங்கர்யங்களை
இவர் செய்தபடி உள்ளதற்கும், த்ரௌபதி மற்றும் கௌஸலை
போன்றவர்களுடைய தன்மைகளையும் உதாரணமாகக் கூறலாமோ என்னும்
ஆசை எழுந்தது. இதனால் அவற்றை இங்கு உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது “சோதி வெள்ளத்தினுள்ளே யெழுவதோருரு” என்று தேஜோராசி மத்யே உந்நேயமாம்படி யிருப்பதாய், “பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம்” என்கிறபடியே வயிரவுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடையுடுத்துமதான வவனுடைய அப்ராக்ருத விக்ரஹம் இவருடைய பும்ஸ்த்வத்தை யழித்து ஸ்த்ரீத்வ பாவனையை விளைத்ததுக்கும்; நிருபாதிக சேஷியான அவன் விஷயத்தில் நிரதிசய ப்ரேமத்தாலே “வழுவிலாவடிமை செய்ய” என்கிறபடியே தம்முடைய பாவவிசேஷங்களால் இவர் செய்கிற நாநாவிதாநுவ்ருத்திகளுக்கும் - “பாஞ்சால்யா: பத்மபத்ராஷ்ட்யா: ஸ்நாயந்த்யா ஜகநம் கநம், யாஸ்ஸ்த்ரியோ த்ருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்பாவம் மநஸாயயு:” என்கிறபடியே ப்ராக்ருதமாய் மாம்ஸாஸ்ருகாதிமயமான தேஹத்தையுடைய த்ரௌபதி, ஸ்வதேஹ ஸௌந்தர்யத்தாலே ஸஜாதீயரை ஸ்த்ரீத்வத்தை யழித்து பும்பாவத்தை யடைவித்ததையும்; “யதாயதா ஹி கௌஸல்யா தாஸீவச்ச ஸகீவச பார்யாவத் பகிநீவச்ச மாத்ருவச்சோபதிஷ்டதி” என்கிறபடியே கௌஸலையார், ஒளபாதிக பர்த்ரு விஷயத்தில் அவஸ்தாநுகுணமாகப் பண்ணின பாவவிசேஷ ப்ரயுக்த கதிபயாநுவ்ருத்தியையும் த்ருஷ்டாந்தமாக்குகை ஸுஸத்ருசமல்லாமையாலே ஸ்தூலமென்றபடி. இத்தாலொரு புடை ஒப்புச் சொல்லுவோமென்றாலும், இதுக்கது பற்றாதென்றதாயிற்று.

விளக்கம் – (எழுவது ஒரு உரு அழிக்க) – திருவாய்மொழி (5-5-10) – சோதி வெள்ளத்தின் உள்ளே எழுவதோர் உரு - என்பதற்கு ஏற்ப தேஜஸ் குவியலின் நடுவில் ஆராய்ந்து அறியும்படியாக உள்ளதாகவும், அயோத்யாகாண்டம் (3-28) – பும்ஸாம் த்ருஷ்டி சித்தாபஹாரிணம் – ஆண்களுடைய பார்வையையும் கவர்ந்து இழுக்கும் இராமன் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உறுதியான ஆண்களைக் கூட பெண்கள் போன்று மயங்கி நிற்கச் செய்வதாகவும் உள்ள அவனுடைய திவ்யமான திருமேனியானது, நம்மாழ்வாருடைய ஆண்மகன் என்ற தன்மையை மாற்றி, அவரை நாயகியாக நிற்கும்படிச் செய்ததை ... (பாஞ்சாலி படுத்துமது ஒப்பாக்குகை பரிசு) - மஹாபாரதம் – பாஞ்சால்யா: பத்மபத்ராஷ்ட்யா: ஸ்நாயந்த்யா ஜகநம் கநம், யாஸ்ஸ்த்ரியோ த்ருஷ்டவத்யஸ்தா: பும்பாவம் மநஸாயயு: - தாமரை இதழ்கள் போன்ற கண்கள் கொண்ட த்ரௌபதியுடைய சரீரத்தைக் கண்ட பெண்கள், ஆண்களுடைய தன்மையை தங்களுடைய மனதளவில் அடைந்தனர் - என்பதற்கு

ஏற்ப இந்த உலகத்துடன் தொடர்பு கொண்டதாகவும், சதை மற்றும் இரத்தம் ஆகியவற்றால் உண்டானதும் ஆகிய சரீரம் கொண்ட த்ரௌபதி தனது சரீரத்தின் அழகு மூலம், தன் போன்ற பெண்களைக்கூட மயக்கி, அவர்களுடைய பெண் என்ற சிந்தனையை மாற்றி, அவர்கள் தங்களை ஆண்மகன் என்று கற்பனை செய்யும்படிச் செய்ததுடன் ஒப்பு நோக்கினால், இதற்கு அது பொருந்தாது.

(செய்கிற வழுவிலா அடிமை) - எந்தவிதமான காரணமும் இன்றி இயல்பாகவே எஜமானனாகிய அவன் விஷயத்தில், எல்லையற்ற ப்ரேமை காரணமாகத் திருவாய்மொழி (3-3-1) - வழுவிலா அடிமை செய்ய - என்பதற்கு ஏற்ப தனது பல்வேறு நிலைகளில் நின்றபடி இவர் செய்யும் பலவிதமான கைங்கர்யங்களுக்கு ... (கௌஸல்யா அநுவ்ருத்தி ஒப்பாக்குகை பரிசு) - அயோத்யாகாண்டம் (12-68) - யதாயதா ஹி கௌஸல்யா தாஸீவச்ச ஸகீவச பார்யாவத் பகிநீவச்ச மாத்ருவச்சோபதிஷ்டதி - கௌஸலை தனது வாழ்நாள் முழுவதும் வேலை செய்பவளாகவும், தோழியாகவும், மனைவியாகவும், சகோதரியாகவும், தாயாகவும் நின்று அனைத்தையும் செய்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப கௌஸலை தனது கணவன் விஷயத்தில், அவன் தனது கணவன் என்ற உறவுமுறை காரணமாக, அந்தந்த நிலைகளுக்கு ஏற்றபடியாகச் செய்த தொண்டுகளை ஒப்பாகக் கூறலாம் என்றால், அது பொருந்தாது. ஆகவே எந்தவிதத்திலாவது ஒப்புமை கூறலாம் என்றால், இயலாது.

131. பெருக்காறு பலதலைத்துக் கடலை நோக்குமா போலே நெக்கொசிந்து கரைந்தலைந்திடிந்து உடையப் பெருகு (மிசு) காதல் கடலிடங் கொண்ட கடலை பஹுமுகமாக அவகாஹிக்கும்.

அவதாரிகை - இப்படி யவஸ்தாந்தராபந்த்ரானாலும், தாமான தன்மையால் செல்லும் அபிநிவேசமும், இவர்க்குக் குறையாதென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக வருளிச்செய்கிறார் மேல் (பெருக்காறென்று தொடங்கி).

விளக்கம் – இப்படியாக பலருடைய தன்மைகளை இவர் அடைந்தாலும், தானாக நின்று உரைக்கும் காதல் என்பதும் இவரிடம் குறையாது என்பதை ஓர் உதாரணத்தால் கூறுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, கிண்ணகமெடுத்தவாறு பலதலையாய்ப் பாய்ந்து செல்லாநிற்க தனக்கொரு குறைவின்றியே, “பெயருங் கருங்கடலே நோக்குமாறு” என்கிறபடியே தனக்குப் புகலான கடலை நோக்கிச் சென்று புகுமாப்போலே, “நெக்கொசிந்து கரையும்”, “நீராயலைந்து”, “நெஞ்சிடிந்து”, “என்மனமுடைவது மவர்க்கே” என்று உடை குலைப்பட்டு சிதிலராய் பரவசராய் த்ரவீபூதராய் நிலைகலங்கி நெஞ்சுகட்டழிந்து உருக்குலைந்து போம்படி “பெருகுமால் வேட்கை”, “கழியமிக்கதோர் காதல்” என்கிறபடியே கரையழியப் பெருகுகிற காதலானது “கடலிடங்கொண்ட கடல்வண்ணா” என்கிறபடியே ஒரு கடலொரு கடலிலே சாய்ந்தாற்போலே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின ச்ரமஹரமான வடிவையுடைய பெரியபெருமாளாகிற அபரிச்சேத்ய வஸ்துவைத் தாமான தன்மையாலும் அவஸ்தாந்தரா பத்தியாலுமுண்டான பேதத்தாலே பலமுகமாகச் சென்று அவகாஹிக்கு மென்கை. இத்தால் உக்தவசுஷ்யமாணா வஸ்தைகளுக்கெல்லாமுடலான விவருடைய பக்தி வைபவம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது.

விளக்கம் – (பெருக்காறு பலதலைத்து) - வெள்ளம் எடுத்த ஆறு ஒன்று பல கிளைகளாகப் பிரிந்து சென்று பாய்ந்து ஓடினாலும், இவ்விதம் பலவாகப் பிரிந்தாலும், எந்தவிதமனா குறையும் இன்றி, (கடலை நோக்குமாப்போலே) - முதல் திருவந்தாதி (67) – பெயருங் கருங்கடலே நோக்குமாறு – என்பதற்கு ஏற்ப, தான் சென்று சேர்வதற்கு ஏற்ற இடமாக உள்ள கடலை நோக்கிச் சென்று, அதில் சேர்ந்து விடுகிறது. இது போன்று, நம்மாழ்வார் நிலையைக் கூறுகிறார். (நெக்கு ஓசிந்து கரைந்து) - திருவாய்மொழி (6-5-2) – நெக்கொசிந்து கரையும் – என்றும், (அலைந்து) - திருவாய்மொழி (5-8-1) – நீராய் அலைந்து - என்றும், (இடிந்து) - திருவாய்மொழி (9-6-2) – நெஞ்ச இடிந்து - என்றும், (உடைய) - திருவாய்மொழி (9-3-6) - என் மனம் உடைவதும் அவர்க்கே - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ளம் உடைந்து, உருவம் குலைந்து, பரவசம் மிகுந்து, நீராய் உருகி, தனது நிலை

தடுமாறி, நெஞ்சம் உறுதி இழந்து போகும்படியாக. (பெருகு காதல்) – திருவாய்மொழி (9-6-1) - பெருகுமால் வேட்கை – என்றும், திருவாய்மொழி (5-5-10) – கழியமிக்கதோர் காதல் – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப கரை அழியும்படியாகப் பெருகும் காதல் என்பது, (கடல் கொண்ட கடலை) - திருவாய்மொழி (7-2-7) – கடலிடம் கொண்ட கடல்வண்ணா - என்பதற்கு ஏற்ப ஒரு கடலில் மற்றொரு கடல் சாய்ந்துள்ளது போன்று திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தபடி உள்ளவனும், காண்பதற்கு இனிமையானதும் களைப்பை நீக்குவதும் ஆகிய வடிவத்தைக் கொண்டவனும் ஆகிய பெரியபெருமாள் என்னும் அளவிட்டு உரைக்க இயலாத பொருளை. (பஹுமுகமாக அவகாஹிக்கும்) - தானான தன்மையில் நின்றும் [அதாவது மற்றவர்கள் தன்மையில் நிற்காமல், நம்மாழ்வார் என்னும் தன்னுடைய தன்மையில் நின்று], மற்ற பலவிதமான தன்மைகளில் நின்றும் [தாய், தோழி, நாயகி போன்ற தன்மைகள்] பலவிதமாகச் சென்று சேருவார். இதன் மூலம் இதுவரை கூறப்பட்டவை, இனிக் கூறப்பட உள்ளவை ஆகிய பலவிதமான தன்மை மாறுபாடுகளுக்கு ஆதாரமாக உள்ள இவருடைய பக்தி வைபவம் உரைக்கப்பட்டது.

132. அச்சேத்ய மென்னுமது ஈரும் வேம் ஈரியாயுலர்த்த வென்னப்பட, சித்தம் சித்தாய் அல்லேனென்று நீங்க, கரணங்கள் முடியானே யிலவையாக, உடலமாத்மதர்மம் கொள்ள, காற்றுங்கழியும் கட்டியழக் கொண்ட பெருங்காதலுக்குப் பத்திமை நூல்வரம்பில்லையே.

அவதாரிகை - இவருடைய பக்திதான் சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிறபடியே ஸக்ரமமாய் ஸாத்ம்யமாய் ஏகமுகமாயிராமலிப்படி அமர்யாதமாய் அஸாத்ம்யமாய் அநேக முகமாய் நடப்பானென்னென்னு மாகாங்கஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் (அச்சேத்யமென்று தொடங்கி).

விளக்கம் – நம்மாழ்வாருடைய பக்தியானது சாஸ்த்ரங்களில் கூறிய வரிசைப்படியும், ஒரே தன்மை கொண்டபடியும் இல்லாமல், கட்டுக்குள் அடங்காதவிதத்திலும் கைக்கொள்ள இயலாதபடியும் பலவித தன்மைகளுடனும் உள்ளது ஏன் என்ற ஆர்வம் மேலிட, அதனை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அச்சேத்யோய மதாஹ்யோய மக்லேத்யோசோஷ்ய ஏவச” என்றுச் சேதந தஹந க்லேதந சோஷணா நர்ஹமாகச் சொல்லப்படு மாத்தவஸ்து “சிவனொடு பிரமன் வண்திருமடந்தை சேர் திருவாக மெம்மாவி யீரும்” என்று பிராட்டியோடு ருத்ராதிகளோடு வாசியற உடம்பு கொடுக்குமவனுடைய சீலம் ஸ்மாரகமாய் என்னாத்மாவை யீராநின்றதென்றும், “வேமெமதுயிரழல் மெழுகிலுக்கு” என்று என்னாத்மாவானது நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோல உருக்குலைந்து வேவா நின்றதென்றும், “கண்ணனுக்கென்று ஈரியாய்” என்று நல்லது கண்டால் க்ருஷ்ணனுக் கென்கிற அநுஸந்தாந்தாலே ஆர்த்ரதையை யடையுமென்றும், “வேட்கை நோய் மெல்லாவி யுள்ளுலர்த்த” என்று ப்ரேம வ்யாதியானது ம்ருது ஸ்வபாவமான ஆத்மாவைக் குருத்துவற்றாக வுலர்த்தவென்றும், இப்படிச் சேதநாத்யர்ஹமாயிற்றென்று ஸ்வயமேவ சொல்லும்படியாக,

விளக்கம் - (அச்சேத்யம் என்னும் அது) - கீதை (2-24) - அச்சேத்ய: அயம் அதாஹ்ய: அயம் அக்லேத்ய: அசோஷ்ய: ஏவ ச - இந்த ஆத்மா வெட்டப்பட இயலாதவன், எரிக்கப்பட முடியாதவன், நனைக்கப்பட முடியாதவன், உலர்த்தப்பட முடியாதவன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப வெட்டுதல், எரித்தல், நனைத்தல், உலர்த்தல் போன்றவற்றைச் செய்ய இயலாதபடியாகக் கூறப்படும் ஆத்மாவானது. (ஈரும்) - திருவாய்மொழி (9-9-6) - சிவனொடு பிரமன் வண்திருமடந்தை சேர் திருவாக எம்மாவி ஈரும் - என்பதற்கு ஏற்ப பெரியபிராட்டியார், சிவன் போன்ற பலருக்கும் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இன்றி தனது திருமேனியை அளிக்கின்ற அவனுடைய சீல குணத்தை எண்ணும்போது எனது ஆத்மாவை அந்த குணம் அறுத்தது என்றும். (வேம்) - திருவாய்மொழி (10-3-7) - வேம் எமது உயிர் அழல் மெழுகு இலக்கு - என்பதற்கு ஏற்ப எனது ஆத்மாவானது அக்னியில் இடப்பட்ட மெழுகு போன்று உருக்குலைந்து வெந்தபடி ஆனது என்றும். (ஈரியாய்) - திருவாய்மொழி (6-7-9) - கண்ணனுக்கென்று ஈரியாய் - என்பதற்கு ஏற்ப நன்மை அளிக்கும் எதனை நோக்கினாலும், இது க்ருஷ்ணனுக்கு ஆகும் என்று எண்ணுவதால் நீர்ப்பண்டம் போன்று நனைந்தபடியே இருக்கும் என்றும். (உலர்த்த) - திருவாய்மொழி (2-1-10) - வேட்கை நோய் மெல்லாவி உள் உலர்த்த - என்பதற்கு ஏற்ப அவன் மீது கொண்டுள்ள ப்ரேமை என்ற நோயானது

மிகவும் மென்மையான ஆத்மாவைக் குருத்து போன்று உலர்த்தி என்றும். (என்னப்பட) - இப்படியாக வெட்டப்படுதல் முதலான பலவிதமான நிலைகளை அடைய தனது ஆத்மா தகுதியாக நின்றது என்று தானே கூறும்படியாக ...

வ்யாக்யானம் – “என்னெஞ்சென்னை நின்னிடையே னல்லேனென்று நீங்கி” என்று அசேதநமான சித்தமானது சேதந ஸமாதியையடைந்து அவன் விச்லேஷித்துப் போன உனக்குக் கரணமாவேனல்லேனென்று “ஸந்ந்யஸ்தம் மயா” என்கிறபடியே உறவறச் சொல்லித் தம்மை விட்டு நீங்க, பாஹ்ய கரணங்கள் “முடியானேயிற்”படியே சேதந ஸமாதியாலே ஒரு கரணத்தினுடைய வருத்தியைக் கரணாந்தரமாசைப்படும்படி விடாய்க்க, “உடலம் நின்பாலன்பாயே நீராயலைந்து கரைய” என்று பகவத் ப்ரேம பாரவச்யத்தாலே ஆத்மா சிதிலமாய்ப் போகாதபடி கட்டின கரையான சரீரம் த்ரவ்யமிருந்த குஹையும் உருகுமாபோலே, அன்பும் அதுக்காச்ரயமு மென்றிரண்டின்றியே அன்பு தானொரு வடிவு கொண்டாப் போலேயாய், உத்தரோத்தரம் சைதில்யத்தை யடைந்து ஆத்மதர்மத்தை ஏறிட்டுக்கொள்ள “கடலும் மலையும்”, “இருளின் திணி வண்ணம்” இத்யாதிகளிற்படியே காற்றுக்கு ஸதத கதித்வமும், கழிக்கு ஏறுவது வடிவதாகையும் நியத ஸ்வபாவமென்றறியாதே, அவற்றுக்கு அவை பகவத் விரஹ க்லேச ஜநிதமாகக் கருதி அசேதநமானவற்றைத் தமக்கு ஸமதுக்கிகளாகக் கொண்டு “எம்மாற்றாமை சொல்லியமுவோமை” என்று தாம் அவற்றைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கதறும்படியாக “அலர் தூற்றிற்றது முதலாக் கொண்டவென் காதல்” என்றும், “மயல் பெருங்காதல்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பிறர் பழி சொன்னதுவே எருவாகப் பணைத்துச் செல்லுமதாய் க்ருத்யாக்ருத்யம் தெரியாதபடி அறிவுகேட்டை விளைப்பதுமான அபரிச்சேத்ய பக்திக்கு “ந சாஸ்த்ரம் நைவ ச க்ரம:” என்கிற தேசவிசேஷத்தில் அநுபவோபகரண பக்திபோலே சென்றபடி கண்டிருக்குமத்தனை யல்லது “பத்திமைக்கன்புடையேனாவதே” என்கிறபடியே நூல்பிடித்துப் பரிமாறும்படி வரம்பு கட்டவொண்ணாதிறே யென்கை.

விளக்கம் - (சித்தம் சித்தாய் அல்லேன் என்று நீங்க) - திருவாய்மொழி (8-2-10) - என் நெஞ்சு என்னை நின்னிடையேன் அல்லேன் என்று நீங்கி - என்பதற்கு ஏற்ப அறிவில்லாத நெஞ்சமானது அறிவுள்ள பொருளின் தன்மையைப் பெற்று, "அவனால் பிரிந்து செல்லப்பட்ட உனக்கு நான் இனி உறுப்பு ஆகமாட்டேன்" என்று கூறி, ஸந்நயஸ்தம் மயா - என்னால் முழுவதுமாக விடப்பட்டது - என்பதற்கு ஏற்ப, உறவு நீங்கும் விதத்தில் உரைத்து தன்னை விட்டு நீங்க. (கரணங்கள் முடியானையில் அவையாக) - மற்ற புற இந்திரியங்கள் அனைத்தும் திருவாய்மொழி (3-8-1) - முடியானையில் - என்ற திருவாய்மொழியில் கூறுவதற்கு ஏற்ப அறிவுள்ள பொருள்களாக நின்று, ஒரு உறுப்பின் செய்கையை மற்றொரு உறுப்பு செய்ய விரும்புவதாகப் பெரும் ஆசையுடன் நிற்க. (உடலம் ஆத்ம தர்மம் கொள்ள) - திருவாய்மொழி (5-8-1) - உடலம் நிற்பால் அன்பாயே நீராய் அலைந்து கரைய - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மா உருக்குலைந்து விடாதபடி அமைத்து வைக்கப்பட்ட சரீரமானது, பகவானிடம் கொண்ட ப்ரேமையின் மிகுதி காரணமாக, பொன் வைக்கப்பட்ட குகையும் உருகுவது போன்று, ப்ரேமை மற்றும் அந்தப் ப்ரேமை தங்கியுள்ள இடம் என்று இரண்டாக இல்லாமல் ப்ரேமையானது ஒரு வடிவம் எடுத்தது போன்று, மேன்மேலும் உருக்குலைந்து ஆத்மாவின் தன்மையை எடுத்துக் கொள்ள. (காற்றும் கழியும் கட்டி அழ) - திருவாய்மொழி (2-1-4) - கடலும் மலையும் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-1-8) - இருளின் திணி வண்ணம் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப காற்றுக்கு எப்போதும் அலைந்தபடி இருப்பதே அதன் இயல்பு என்றும், உப்பங்கழிக்கு ஏறுவதும் வடிவதும் என்று உள்ளதே அதன் தன்மை என்றும் அறியாமல், அவற்றுக்கு அந்த நிலைகள், பகவானைப் பிரிந்த துன்பத்தால் வந்தவை என்று எண்ணியபடி, அறிவற்ற அவற்றைத் தன்னைப் போன்றே துக்கத்துடன் நிற்பவையாகக் கொண்டு, திருவாய்மொழி (2-1-7) - எம்மாற்றாமை சொல்லியமூவோமை - என்பதற்கு ஏற்ப, தான் அவற்றைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து கதறும்படி. (பெரும் காதலுக்கு பத்திமை) - திருவாய்மொழி (7-3-8) - அலர் தூற்றிற்றது முதலாக் கொண்டவென் காதல் - என்றும், திருவாய்மொழி (4-4-10) - மயல் பெருங்காதல் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, மற்றவர்கள் கூறும் பழிச்சொற்கள் என்பதே எரு இட்டது போன்று பல கிளைகளாக வளர்ந்து நிற்கும்படியாக, செய்யக்கூடியது மற்றும் செய்யக்கூடாதது என்பது அறியாமல் அறிவுக்குத் தடுமாற்றம் உண்டாக்குவதான எல்லையற்ற பக்திக்கு. (நூல் வரம்பு

இல்லையே) - ந சாஸ்த்ரம் ந ஏவ ச க்ரம: - பக்திக்கு சாஸ்த்ரம் இல்லை, முறைகளும் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப, பரமபதத்தில் உள்ளதான அனுபவத்திற்கு உறுப்பாக உள்ள பக்தி போன்று சென்று உள்ளதைக் கண்டிருக்கும். அல்லது திருக்குறுந்தாண்டகம் (10) - பத்திமைக்கன்புடையேன் ஆவதே - என்பதற்கு ஏற்ப நூல் பிடித்தது போன்று செயலாற்ற வரம்பு கட்ட இயலாதபடி உள்ள நிலை.

வ்யாக்யானம் - இத்தால், “நிதித்யாஸிதவ்ய:” என்கிற விதிப்ரேரிதையாய் சேதந ஸாத்யையாய் க்ரமபரிணாமிநியான பக்தி போலன்றிக்கே அதுக்கெதிர்த்தட்டாய்க் கரையழிந்து செல்லுகிறவிது சாஸ்த்ரமர்யாதையின் கீழ் அடங்காதென்றதாய்த்து. ஆக, “ஞானத்தில் தம் பேச்சு” என்று தொடங்கி இவ்வளவும் ஜ்ஞானதசையில் தாமான தன்மையாலும், ப்ரேமதசையில் ஸ்த்ரீத்வரூபேணவும் பேசுவரென்றும், ஸ்த்ரீத்வம் ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியல்லாமையாலே இவர்க்கு இது ஸ்வாபாவிகமென்றும், அதுதான் ஸாமாந்யமன்றிக்கே ஆறு ப்ரகாரத்தாலே லக்ஷ்மீஸமரென்றும், மற்றைப் பிராட்டிமார் பகவத் பரிக்ரஹமுடையா ரெல்லாரோடும் ஸாம்ய முடையவரென்றும், ஸர்வதா ஸாம்யம் இவர்க்கு லக்ஷ்மியோடே யென்றும், மற்றும் பகவதந்யராயும் பகவத் ப்ரத்யாஸந்ந ராயுமுள்ள லக்ஷ்மணாதிகள் தசரதாதிகள் படியும் இவர்க்குண்டென்றும், அவர்களில் இவர் வ்யாவ்ருத்தரென்றும், பிராட்டிமாரையும் அநந்தாதிகளையும் அவர்கள் தாமாகவே பாவிப்பரென்றும், இந்த பாவநாஹேதுவான இவருடைய ஸ்த்ரீத்வ வரலாற்றுக்கும் அநேக வ்ருத்திகளில் அபிநிவேசத்துக்கும் த்ரெளபதீ கௌஸல்யைகள் படிகளை த்ருஷ்டாந்திக்கை ஸ்தூலமென்றும், இந்த பாவவ்ருத்திகளுக்கு மூலமான பக்தி ப்ரகாரங்களையும் சொல்லிற்றாய்த்து.

விளக்கம் - இதன் மூலம் நிதித்யாஸிதவ்ய: -- த்யானிக்கத்தக்கவன் - என்பதான விதியின் மூலம் உண்டாக்கப்பட்டதாகவும், சேதநர்களால் கைக்கொள்ளப்படுவதாகவும், தகுந்த முறைப்படி வெளிப்படுவதாகவும் உள்ள பக்தி போன்று அல்லாமல், அதற்கு நேர்மாறாக கரையை அழித்துக் கொண்டு ஓடுகின்ற வெள்ளம் போன்று செல்லும் இந்த பக்தியானது சாஸ்த்ர விதிகளின் கீழ் அடங்காது என்று கருத்து. ஆக சூர்ணை (118) - ஞானத்தில் தம் பேச்சு - என்று தொடங்கி, இந்தச் சூர்ணை முடிய கீழே உள்ள பலவும் கூறப்பட்டன:

- ஞானம் முதிர்ந்துள்ள நிலையில் நம்மாழ்வாராக நின்று, ப்ரேமம் முதிர்ந்த நிலையில் பெண் தன்மை கொண்டும் பேசுவார்
- பெண் தன்மை என்பது ஆத்மாவுக்கு வந்து சேர்ந்தது அல்ல (இயல்பாக இருக்கும் ஒன்று) என்பதால் இவ்விதம் பேசுவது இவருக்கு இயல்பே ஆகும்
- அந்தத் தன்மை பொதுவாக இன்றி, ஆறுவிதமான தன்மைகளால் மஹாலக்ஷ்மிக்கு ஒப்பாக உள்ளார்.
- மற்ற பிராட்டிமார்கள் மற்றும் ஸர்வேச்வரனால் கைக்கொள்ளப்பட்டவர்கள் என்று எல்லாருடனும் ஒப்புமை உள்ளவர்.
- அனைத்துவிதங்களிலும் பெரியபிராட்டியாருடன் ஒப்புமை கூறும்படி உள்ளவர்.
- பகவானை விட்டு அகலாதவர்களாகவும், அவனுடன் நெருக்கமாக உள்ளவர்களாகவும் உள்ள லக்ஷ்மணன், தசரதன் ஆகியோருடைய தன்மைகளும் இவருக்கு உள்ளது.
- அவர்களைக் காட்டிலும் இவர் வேறுபட்டவர்
- பிராட்டிமார்கள், ஆதிசேஷன் போன்றவர்களை “தான்” என்றே எண்ணியபடி இருப்பார்.
- இப்படிப்பட்ட தன்மைகளுக்குக் காரணமாக உள்ள இவருடைய பெண் தன்மையின் செய்கைகள் மற்றும் கைங்கர்யங்களில் உள்ள ஈடுபாடு போன்றவற்றுக்கு த்ரௌபதி மற்றும் கௌஸலை போன்றார்களுடைய தன்மைகளை உதாரணமாகக் கூறுவது பொருந்தாது
- இத்தகைய தன்மைகளுடன் இவர் செய்யும் செய்கைகளுக்கு ஆதாரமாக உள்ள பக்தியின் வகைகள்

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 203)

3-5-1 மொய்ம்மாம் பூம்பொழிற் பொய்கை முதலைச் சிறைப்பட்டு நின்ற
கைம்மாவுக்கருள் செய்த கார்முகில் போல் வண்ணன் கண்ணன்
எம்மாணைச் சொல்லிப் பாடி யெழுந்தும் பறந்துந் துள்ளாதார்
தம்மாற் கருமமென் சொல்லீர் தண்கடல் வட்டத்துள்ளீரே

பொருள் - நெருக்கமாக உயர்ந்த மலர்ந்த சோலைகள் கொண்ட தடாகத்தில்,
முதலையால் பிடிக்கப்பட்டு கரையேற இயலாமல் வருத்தத்துடன் நின்ற
கஜேந்தரனுக்கு, அதன் துதிக்கையில் இருந்த மலருக்கு எந்தவிதமான அழகும்
குலையாமல் ஏற்றுக்கொள்ளாதல் என்ற க்ருபையைச் செய்தருளியவனும்,
கஜேந்தரன் தனது துன்பம் நீங்கி மகிழும்படியாக அதன் களைப்பை நீக்கும்
விதத்தில் மழைமேகம் போன்ற நிறமும் குணமும் கொண்டவனும் ஆகிய
க்ருஷ்ணனை - வாயால் பேசியபடியும், மகிழ்ந்து பாடியபடியும், இருந்த இடத்தில்
நிற்காமல் தரையில் கால்படாதபடி பறந்தும் களித்துக் கூத்தாடாமல்
உள்ளவர்களால் என்ன பயன் உள்ளது? குளிர்ந்த கடலால் சூழப்பட்ட இந்தப்
பூமியில் உள்ளவர்களே, கூறுங்கள்.

அவதாரிகை - முதற்பாட்டில், ஆச்ரிதன் இடர்ப்பட்ட மடுவின் கரையிலே,
கலங்காப் பெருநகரில் நின்றும் அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழுந்த
நீர்மையை அநுஸந்தித்தால் விக்குதராகாதார் அவஸ்துக்கள் என்கிறார்.

விளக்கம் – தனது அடியவனாகிய கஜேந்தரன் துன்பத்தில் ஆழ்ந்த தடாகத்தில் கரையில், மூன்றாம் திருவந்தாது (57) - கலங்காப் பெருநகர் - என்பதான பரமபதத்திலிருந்து, அணிந்த ஆடை நழுவுவதும் அழகான தலைமுடி கலைவதும் கூட அறியாமல் ஓடி வந்து நின்ற நீர்மையை எண்ணும்போது, எந்தவிதமான மாற்றமும் அடையாமல் உள்ளவர்கள் பொருளே அல்லர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்) வண்டுகள் மொய்க்கப்பட்ட பொழில். மா - வண்டு. மொய்யென்று - நெருக்கமாய், சோலைச் செறிவு. அச்செறிவுதான் மனோஹரமா யிருக்குமிநே. (மா - பொழில்) மாவாலுண்டான பொழிலென்னுதல். பரந்த பொழி லென்னுதல். (பூம்பொழில்) பூத்த பொழிலென்னுதல்; கீழ், செறிவு மாத்ரத்தைச் சொல்லிற்றாகில், இங்கு மனோஹரத்வத்தைச் சொல்லிற்றாகிறது. (பொய்கை இத்யாதி) பூவார்கழல்களிலே பணிமாறப் பூத்தேடிக்கிடையாமையாலே இடர்ப்பட்டு வருகிறவன், தூரத்திலே குளிர்ந்த சோலையும் பூத்த பொய்கையுமாய்த் தோற்றக் கண்டு மேல்விழுந்து வந்து பறித்தானாயிற்று “உள்ளே துஷ்டஸ்தவம் கிடந்தது” என்றறியாதே; அச்சோலையோடு பொய்கையோடு வாசியற இவர்க்கு உத்தேச்யமா யிருக்கிறதாயிற்று அப்போது அவனுக்கு உத்தேச்யமானாற்போலே; தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடத்துக்குப் போலியாயிருக்குமிநே இப்பொய்கையும். “தாமரைக்காடு மலர்க்கண்ணொடு கனிவாயுடையதுமாய்” என்று உபமாந முகத்தாலும் மனோஹரமாயிருக்குமிநே. பொய்கை முதலைச் சிறைப்பட்டு நின்றதாயிற்று. தன்னிலமல்லாததிலே விஸஜாதீயமான அதின் கையிலே அகப்பட்டது. வெளிநிலமாகில் ஆனையே வெல்லுமிநே; ஆனைக்கு ஆனையன்று; ஆனைக்கு லிம்ஹமன்று; ஸ்ஷுத்ரமாயிருப்பதொரு நீர்ப்புழுவின் கையிலே அகப்பட்டது.

விளக்கம் – (மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்) - வண்டுகள் மொய்த்தபடி உள்ள சோலை. மா என்பது வண்டு, மொய் என்றால் நெருக்கமாக அல்லது அடர்த்தியாக. இப்படியாக உள்ள சோலைகள். அந்தச் சோலைதான் காண்பதற்கு அழகாக உள்ள தன்மை. ஆனால் “மா” என்பது வண்டைக் குறிக்குமோ என்பதற்கு அரும்பத உரையில், “மாவே கருமையும் பெருமையும் நிறமும் மேவிய நாற்காலுடையவும் வண்டும் பூவுறை திருவென ஆறையும் பொருந்தும்” என்று தமிழ் நிகண்டுவில்

உள்ளதைக் கூறியது காண்க. (மா பொழில்) – “மா” என்பது மாமரம் என்று கொண்டு, அத்தகைய மரங்கள் நிறைந்த சோலை. அல்லது “மா” என்பது பரந்த என்று கொண்டு, மொய் என்பது அழகு, பூ என்பது பூத்துள்ள என்று கொண்டு, பரந்த பூத்த சோலை எனலாம். (பூம்பொழில்) - பூத்த சோலைகள் என்று பொருள். ஆனால் கீழே அடத்தியைக் கூறினார் என்றால், இங்கு அழகைக் கூறுகிறார் என்று கொள்ளவேண்டும். (பொய்கை இதயாதி) - திருவாய்மொழி (6-10-4) - பூவார் கழல் – மலர் போன்ற மென்மையான திருவடிகளில் சேர்ப்பதற்கு ஏற்ற மலர்கள் கிட்டாத காரணத்தால் துன்பத்தில் ஆழ்ந்து அந்த தடாகத்திற்கு வந்தான். அந்தச் சோலை குளிர்ந்தும், மலர்கள் நிறைந்த தடாகமும் என்று உள்ளதைக் கண்டு, அதன் உள்ளே மறைந்துள்ள தீமையை அறியாமல் ஓடி வந்து மலரைப் பறித்தான். ஆனால் அடைய வேண்டிய இலக்காக உள்ள ஸர்வேச்ரவனை விடுத்து, அந்தச் சோலையையும் தடாகத்தையும் விவரிப்பது ஏன் என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இதனை மூன்றுவிதமாக உரைக்கிறார். கஜேந்திரனுக்கு அந்தச் சோலையும் பொய்கையும் எவ்விதம் அந்த நேரத்தில் அடையவேண்டிய இலக்காக இருந்ததோ அதே போன்று இவருக்கும் இருந்ததால் வர்ணித்தார்; இது முதல் வகையாகும். திருவாய்மொழி (10-1-8) - தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடம் – என்பதற்கு ஏற்ப, இந்தப் பொய்கையானது பசுமையாக இராமனைப் போன்று காணப்பட்டதால் அதனை வர்ணித்தார்; இது இரண்டாவது வகையாகும். திருவாசிரியம் (5) - தாமரைக்காடு மலர்க்கண்ணொடு கனிவாயுடையதுமாய் – என்பதற்கு ஏற்ப, உபமானம் மூலமும் விரும்பத்தக்கதாக உள்ளதால் வர்ணித்தார்; இது முன்றாம் வகையாகும். (பொய்கை முதலைச் சிறைப்பட்டு நின்று) “சிறைப்பட்டு நின்று” என்று கூறினாலே போதுமானதாயிருக்க, “பொய்கை, முதலை” என்று ஏன் கூறினார்? இதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். யானையானது தனக்கு ஏற்றதான இடமாக இல்லாத காரணத்தால் வேறு ஜாதியைச் சேர்ந்த விலங்கின் பிடியில் சிக்குண்டது. தாழ்ந்த ஒரு விலங்கிடம் அகப்பட்டோம் என்ற துக்கம் உணர்த்தப்படுகிறது. நீரின் கரையில் யானையே வெல்லும் அல்லவோ? கஜேந்தரன் சிக்குண்டது மற்றொரு யானையிடம் அல்ல, சிங்கத்திடம் அல்ல, அற்பமான ஒரு நீர்ப்புழுவிடம் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (சிறைப்பட்டு நின்ற) “திவ்யம் வர்ஷ ஸஹஸ்ரகம்” என்கிறபடியே அநேகமாயிரமாண்டு முதலை நீருக்கிழுக்க, ஆனை கரைக்கிழுக்க, இரண்டினுடையவும் வ்யாபாரமாய்ப் போந்தது, “கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே” என்கிறபடியே. பின்பு அது தவிர்ந்து, முதலையின் வ்யாபாரமேயாய் ஆனையின் வ்யாபாரம் ஓவி நின்ற நிலை. ஆனைக்குத் தன்னிலமல்லாமையாலே பல சூயம் பிறக்கும்; முதலைக்குத் தன்னிலமாகையாலும் அபிமத ஸித்தியாலும் பலம் இரட்டித்திருக்குமிநே. “முழுவலி முதலை” என்னக்கடவதிநே. “தன் அபிமத ஸித்திக்கு ஒரு கறையடி காணவல்லோமே” என்று ஹ்ருதய க்லேசத்தோடே கிடக்கையாலே பல சூயம் பிறந்திருக்கும். இப்போது அது பெறுகையாலே முழுவலியாமிநே. தன் அபிமத ஸித்திக்கு இதுதான் கால்வாசி யறிந்திநே பற்றிற்று. முன்பு ஒன்றைப் பிடித்ததில்லையே. நெடுங்காலமெல்லாம் “நம் சாப மோசுஷத்துக்கு ஒரு கறையடி காணவல்லோமே” என்று கிடக்கிறது அது பெற்றால் விடாதிநே. கறையடியென்று - ஆனைக்குப்பேர்.

விளக்கம் - (சிறைப்பட்டு நின்ற) - ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (8-60) - திவ்யம் வர்ஷ ஸஹஸ்ரகம் - ஆயிரம் தேவருடங்கள் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் முதலை கஜேந்த்ரனை நீரினுள் இழுக்க, கஜேந்த்ரன் முதலையைக் கரைக்கு இழுக்க, இப்படியாக இருவரும் நின்றனர்; இதனை ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மம் (8-60) - கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே - யானை கரைக்கும், முதலை நீருக்கும் இழுத்தது - என்றது காண்க. இறுதியாக இந்தச் செயல்கள் அனைத்தும் நின்று, முதலையின் செயலே வெற்றி பெற்று, யானையின் செயல் ஓய்ந்து நின்றுது. யானைக்கு நீர் என்பது தனது இடம் அல்லாத காரணத்தால், அதன் பலம் குறைவாகவே இருக்கும்; முதலைக்குத் தனது இடமாக உள்ளதாலும், விரும்பியதை அடைந்த மகிழ்வாலும் [அதாவது தனக்கு சாபவிமோசனம் கிட்டும் வாய்ப்பு] அதன் பலம் இரண்டு மடங்காக இருக்கும். பெரியதிருமொழி (5-8-3) - முழுவலி முதலை - என்றது காண்க. தான் விரும்பியதான சாபவிமோசனம் கிடைப்பதற்கு ஏற்ற உரல் போன்ற கால்கள் கொண்ட ஒருவன் கிடைக்காமல் இதயத்தில் துன்பத்துடன் முதலை இருந்த காரணத்தால் அதன் பலம் குறைவாகவே இருந்திருக்கலாம்; ஆனால் இப்போது அது கிடைத்த காரணத்தால் முழுவலிமையையும் பெற்றது.

தனது விருப்பம் நிறைவேற இதுதான் ஏற்ற கால் என்று பிடித்தது. அல்லது இதற்கு முன்பு எதனையும் பிடித்தது இல்லை; நீண்டகாலமாக “நம்முடைய சாபவிமோசனத்திற்கு ஏற்ற ஒரு யானையின் கால் கிடைக்கவில்லையே” என்று ஏங்கியபடி இருந்த முதலை, இப்போது கிட்டினால் விடாது அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (கைம்மாவுக்கு) “ஏதேனுமொன்று வந்தாலும் நம்மைக் கைம்மிஞ்சி வாராது” என்று கைகண்டிருக்கிற இது நோவுபட்டதென்கையும், துதிக்கை முழுத்திறென்கையும். இடர்ப்படும்போது தன் கனத்திலேயிறே படுவது. “ஆணையிந் துயரம்” என்னக்கடவதிறே. (அருள் செய்த) துதிக்கை முழுத்தச் செய்தேயும் பூவுக்கு ஒரு வாட்டம் வாராதபடி எடுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றதாயிற்று; அதிற் செவ்வி மாறாதபடி திருவடிகளிலே இருவித்துக்கொண்டு நின்ற நிலை. முதலையின் வாயிலே அகப்பட ஆணையின் காலைத் திருக்கையாலே ஸ்பர்சித்துக் குளிரக் கடாசுடித்து நின்ற நிலை. ஆனைக்கு நெடுங்கை நீட்டாகவொண்ணாதென்று தூவாய புள்ளூர்ந்து வந்திறே பூ இருவித்துக்கொண்டது. (அருள் செய்த) ஆணையின் காலில் விலங்கையிறே வெட்டி விட்டது; கொடியவாய் விலங்கிறே. முதலையின் வாயிலே அகப்பட்ட ஆணையின் காலைத் திருக்கையாலே ஸ்பர்சித்து, அதினுடைய க்ராஹத்தைப் போக்கி நின்ற நிலை. “க்ராஹம் சக்ரேண மாதவ:” இறே.

விளக்கம் - (கைம்மாவுக்கு) - கையை உடைய யானை, “ஏதேனும் ஆபத்து வந்தாலும் நம்முடைய துதிக்கைக்கு மீறி வராது” என்று துதிக்கையுடன் இருந்த யானைக்கு ஏற்பட்ட துன்பம் என்பதால் “கைம்மா” என்றார். அல்லது அந்த துதிக்கை முழுவதுமாக முதலையின் வாயில் அகப்பட்டதால் “கைம்மா” என்றார் எனலாம். ஒருவனுக்குத் துன்பம் ஏற்படுவது என்பது அவனுடைய பெருமைக்கு ஏற்றபடியே இருக்கும். பெரியதிருமொழி (2-3-9) - ஆணையின் துயரம் - என்றது காண்க. (அருள் செய்த) - தனது துதிக்கை முழுவதும் முதலையின் வாயில் சிக்குண்டபோதிலும், அதில் வைத்திருந்து மலருக்கு எந்தவிதமான சேதமும் இன்றி அதனை மேலே உயர்த்திப் பிடித்து நின்று நிலை. அதன் அழகு குறையாதபடி தனது திருவடிகளில் சேர்த்தபடி நின்ற நிலை. முதலையில் வாயில் அகப்பட்டிருந்த யானையின் கால்களைத் தனது திருக்கரங்கள் கொண்டு தொட்டு

எடுத்து, அதனைத் தனது தாமரை போன்ற திருக்கண்களால் நோக்கியபடி நின்ற நிலை. இந்த லீலாவியூதியில் துன்பத்தில் ஆழ்ந்த யானையால் தனது துதிக்கையை நித்யவியூதி முடிய நீட்ட இயலாது என்பதால், பெரியதிருமொழி (6-8-3) – தூவாய புள்ளூர்ந்து வந்து - என்பதற்கு ஏற்ப கருடனில் ஓடி வந்து அல்லவோ அந்த மலரைத் தானே தனது திருவடிகளில் சேர்த்துக் கொண்டான். (அருள் செய்த) – இதுவரை கூறப்பட்ட பொருளில், “சிறை” என்ற சொல்லானது, “தான் பறித்த தாமரை மலரை அவனுடைய திருவடிகளில் சேர்க்க இயலவில்லை என்ற துக்கம்” என்ற பொருளில் வந்தது. இதனை நீக்கினான் என்பது முதல் பொருள். இனி அடுத்த பொருளில் வ்யாக்யானம் செய்கிறார். இங்கு “சிறை” என்பது, விலங்கு என்ற பொருளில் உள்ளது; விலங்கு என்பது முதலையாகும். யானையில் காலைத் தனது திருக்கரத்தால் தொட்டு, அதன் விரோதியான முதலையை விலக்கினான். ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மத்தில் – க்ராஹம் சக்ரேண மாதவ: - சக்கரத்தால் மாதவன் விரோதியை வீழ்த்தினான் – என்றது காண்க.

வ்யாக்யானம் - (காலைக் கதுவுகின்ற) ஸ்ரீகோபிமார் கரையிலே திருப்பரிவட்டங்களை யிட்டு வைத்துப் பொய்கையிலிழிந்தவாறே, பரிவட்டங்களை யெல்லாம் வாரிக்கொண்டு ஒரு குருந்தின் மேலே ஏறி நிற்க, தங்களாலான வளவெல்லாம் அநுநயித்துப் பார்த்தவிடத்திலும் அவன் பின்னையுங் கொடாதேயொழிய, அவர்களிலே ஈச்வர மர்மஜ்ஞை யாயிருப்பாளொருத்தி சொல்லுகிற வார்தையாயிற்று; கயலோடே கூட வானையானது காலைக் கதுவாநின்றது. தன்னை ஆச்ரயித்ததொரு யானையை ஒரு நீர்ப்புழு நலிய, அது பொறுக்கமாட்டாமே த்வரித்துக் கொண்டு வந்து விழக்கடவ அவன், அந்தரங்கரான நாம் நோவுபடாநின்றால் வாராதிரா னென்னுமத்தாலே சொல்லுகிறாள். யானையை ஒரு நீர்ப்புழுவாயிற்று அங்கு நலிகிறது; அபலைகளான எங்களை இரண்டு நீர்ப்புழு கிடாய் நலிகிறது என்கிறாள். இத்தைக் கேட்டபோதே பரிவட்டங்களையுங் கொண்டு அரைகுலையத் தலைகுலைய வந்து விழுமென்றிருக்கிறாள். வைஷ்ணவ ஸந்தானத்திலே பிறந்தார்க்கு ஈச்வர மர்மங்கள் தெரியுமிறே; “இன்னதுக்கு வருவர் இரங்குவர்” என்றறிவர்களிறே.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (3-5-2) – திண்கழற் கால் அசுரர்க்குத் தீங்கு இழைக்கும் திருமாலை – என்றும், திருவாய்மொழி (3-5-3) – மலையை எடுத்துக் கன்மாரி காத்து – என்றும், திருவாய்மொழி (3-5-4) – மால்விடை ஏழும் அடர்த்த – என்றும், திருவாய்மொழி (3-5-5) – கஞ்சனைச் சாதிப்பதற்கு ஆதியஞ்சோதி உருவை அங்கு வைத்து இங்குப் பிறந்த வேதமுதல்வனை – என்றும், திருவாய்மொழி (3-5-6) – தடங்கடல் சேர்ந்த பிராணை – என்றும், திருவாய்மொழி (3-5-7) – நீர்மையில் நூற்றுவர் வீய ஐவர்க்கு அருள்செய்து நின்று பார்மல்கு சேனை அவித்த பரஞ்சுடரை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, ஸர்வேச்வரனுடைய லீலைகள் பல உள்ளபோது, கஜேந்த்ரனைக் காப்பாற்றி விடுதலை அளித்ததை முதலில் கூறுவதன் காரணம் என்ன என்ற கேள்விக்கு, ஸர்வேச்வரனை ஈர்ப்பதற்கு இதுவே சிறந்த உபாயம் என்று பதில் கூற எண்ணியவராக, இதற்கு நாச்சியார் திருமொழி (3-5) – காலைக் கதுவிடுகின்ற - என்று பாசுரத்தை வ்யாக்யானம் செய்கிறார். கோபிகைகள் நீராடும்போது யமுனையின் கரையில் வைத்திருந்த வஸ்த்ரங்கள் அனைத்தையும் ஒன்றுவிடாமல் வாரி எடுத்துக் கொண்டு அங்கிருந்த ஒரு குருந்த மரத்தின் மீது க்ருஷ்ணன் சென்று அமர்ந்தான். அப்போது அவர்கள் தங்களால் இயன்றவரையில் அவனுடன் விண்ணப்பித்து, வருந்தி நின்ற போதிலும், அவன் அவற்றைத் தரவில்லை. அப்போது அந்தக் கோபிகைகளில் ஒருத்தி, அவனுடைய ஈச்வரத்தன்மையையும், “இவன் எதற்கு இரக்கம் கொள்வான்” என்பதையும் அறிந்தவனாக – கயலோடே – என்ற இந்தப் பாசுரத்தை உரைத்தாள். கயல் என்பது பெண் மீன், வாளை என்பது ஆண் மீன்; அதாவது கயல்மீனுடன் சேர்ந்து வாளைமீனும் எங்களுடைய கால்களைக் கடித்துபடி உள்ளன. தன்னை அண்டியபடி உள்ள யானையை நீரில் உள்ள விலங்கு ஒன்று துன்புறுத்தும்போது, அதனைக் கண்டு பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல் மிகவும் வேகமாக ஓடி வந்து நின்ற அவன், தனக்கு மிகவும் நெருக்கமாக உள்ள நாம் துன்பத்தில் நிற்கும்போது வராமல் உள்ளானே என்று உரைக்கிறாள். “அந்த யானையை ஒரு நீர்விலங்கு மட்டும் துன்புறுத்தியது. ஆனால் எங்களை இரண்டு நீர்விலங்குகள் துன்புறுத்துகின்றன”, என்கிறாள். இதனைக் கேட்டவுடன் அவன் தங்களுடைய ஆடைகளை எடுத்துக்கொண்டு, அரைகுலைய தலைகுலைய ஓடி வருவான் என்று எண்ணுகிறாள். ஆனால் இடைச்சிகள், ஈச்வரன் எதில் மயங்குவான் என்று அறிவார்களோ என்றால், இடைச்சியாகத் தன்னை எண்ணிக்கொள்பவள்

பெரியாழ்வாருடைய திருமகளாக உள்ளதால், இவள் அறிவாள்; அதாவது ஸ்ரீவைஷ்ணவத்தில் நிற்பவர்களுக்கு “இதற்கு இவன் இரங்கம் கொள்வான்” என்ற இரகசியத்தை அறிவார்கள் அல்லவோ?

வ்யாக்யானம் - (கார்முகில் இத்யாதி) ஆணையினிடரைப் போக்கினபோது வடிவிற்பிறந்த துடிப்பும், குணத்திற்பிறந்த துடிப்பும். வடிவழகை அநுபவிப்பித்து ஆணைக்குக் கையாளாய் நின்ற நிலை; “க்ருஷ்ணன்” என்றால், தன்னை அநுபவிப்பார்க்குக் கையாளாயிருக்குமென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமிறே. ஆணையின் இடரைப் போக்கின விசல்யகரணியும் ஸந்தானகரணியுமிருக்கிறபடி. தன்னை யநுபவிப்பித்துத் தாழநின்றா னாயிற்று போக்கிற்று.

விளக்கம் - (கார்முகில் இத்யாதி) - யானையின் துன்பத்தை நீக்கியபோது வடிவத்தில் உண்டான அதிசயம், குணத்தில் காணப்படும் அதிசயம். தனது வடிவழகை அந்த யானைக்குக் காண்பித்து, அதனை அது தன்னை அநுபவிக்கும்படியாக, யானைக்குக் கையாளாக நின்ற நிலை. “க்ருஷ்ணன்” என்றால் தன்னை அநுபவிப்பவர்களுக்குத் தான் தாழநின்று அவர்கள் தன்னை அநுபவிக்கும்படிச் செய்பவன் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே ஆகும். யானையின் துன்பத்தை நீக்கியபோது, அம்புகள் பாய்ந்த புண்ணைக் குணப்படுத்தும் மருந்தாகவும், அறுந்து போன உறுப்புகளை சேர்க்கும் மருந்தாகவும் தானே நின்றான். தன்னை கஜேந்த்ரன் அநுபவிக்கும்படியாக, தான் தனது திருக்கரத்தால் அதன் காலைத் தொட்டு நின்றான். யானையின் துன்பத்தைப் போக்குவதற்காக வந்ததை “கார்முகில் போல் வண்ணன்” என்று விசல்யகரணி என்றார்; தாழநின்று தனது திருக்கரத்தால் தொட்டு அதன் காலில் இருந்த புண்ணைக் குணப்படுத்தியதை “கண்ணன்” என்று ஸந்தானகரணி என்றார்.

வ்யாக்யானம் - (எம்மாணை) ஆணைக்கு உதவின அத்தாலே அதின் சிறை விட்டது. அந்நீர்மையிலே தாம் சிறைப்பட்டார். ஒரு ஜன்மமாதல், ஒரு ஜ்ஞானமாதல், ஒரு விருத்தமாதல் ஒன்றுமின்றிக்கே ருசிமாத்த்ரமேயான ஸ்ரீகஜேந்த்ராவானுக்கு உதவினபடியை அநுஸந்தித்து, “இதென்ன நீர்மை” என்று அதிலேயாயிற்று இவர் அநந்யார்ஹராயிற்று. பட்டர் இவ்விடத்தை அருளிச்செய்யா நிற்கச்செய்தே

மேலேயும் இயலைச் சொல்லப் பண்ணி “அவன் நூறாயிரம் செய்தாலும் விக்குதராகாதிருக்கும்போதும் நாமே வேணும்; நமக்கொரு ஆபத்துண்டானால் இருந்தவிடத்திலே யிருக்கமாட்டாதே விக்குதனாம்போதும் அவனே வேணும்” என்று அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் – (எம்மாளை) - யானைக்கு இவன் உதவியதன் மூலம் அதற்கு விடுதலை கிட்டியது, ஆனால் அந்த நீர்மை குணத்தில் ஆழ்வார் அகப்பட்டுக்கொண்டார். சிறந்த பிறவி, சிறந்த ஞானம், சிறந்த செய்கைகள் போன்ற எதுவும் இன்றி பக்தி ருசி மட்டுமே உருவமாக நின்ற ஸ்ரீகஜேந்த்ரனுக்கு அவன் ஓடி வந்து உதவிய விதத்தை நோக்கி, “அது எத்தகைய நீர்மை” என்று வியந்து, மற்ற எதிலும் சிக்காமல், அந்தக் குணத்தில் மட்டுமே அல்லவோ இவர் அகப்பட்டார்? ஸ்வாமி பராசரபட்டர் இந்த இடத்திற்கு வ்யாக்யானம் செய்யும்போது, தொடர்ந்து வருகின்ற “எழுந்தும் பறந்தும் துள்ளாதார்” என்பதையும் கூறிய பின்னர் உரைப்பது என்னவென்றால் – “அவன் நமக்காக நூறாயிரம் உதவிகள் செய்தாலும், அதன் காரணமாக அவன் விஷயத்தில் எந்தவிதமான மாறுதல்களும் இன்றி [அவன் இத்தனை செய்துள்ளானே என்று உள்ளமும் உடலும் உருகாமல்] இருப்பதற்கு நம்மால்தான் முடியும். நமக்கு ஓர் ஆபத்து ஏற்படும்போது தன்னால் தான் உள்ள இடத்தில் அமர இயலாமல் படபடப்புடன் ஓடி வந்து நிற்பது என்பது அவனால்தான் முடியும்”, என்பார்.

வ்யாக்யானம் - (சொல்லி இத்யாதி) ஆனைக்குதவின நீர்மையை வாயாலே சொல்லி, ப்ரீதி ப்ரேரிதாய்ப் பாடி, பின்னை உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே எழுந்தும், தரையில் கால் பாவாதே பறந்தும், இப்படி ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணாதார். (தம்மாற் கருமமென்) தன்னுடைய உத்பத்தியால் ப்ரயோஜனம் கொள்வான் தானிறே, இவன் தன் ஸ்ருஷ்டியால் கொண்ட ப்ரயோஜனமென்? தான் சரீர பரிக்ரஹம் பண்ணின இத்தால் என்ன ப்ரயோஜனங் கொண்டானானான்? (தண்கடல் வட்டத்துள்ளீர் சொல்லீர்) எங்களை போலே வ்யாவ்ருத்தரன்றியே இருந்திகோளாகிலும், சரீர பரிக்ரஹத்தைப் பண்ணி பகவத் பஜனம் பண்ணாதே இதர விஷய ப்ரவணராயிருக்கிறவர்களோடு ஸஜாதீயராய்ப் போருகிற நீங்கள்தான் சொல்லிக் காணுங்கோள். கடலுக்கு உட்பட்ட

பூமியிலுள்ளாரடைய விசேஷஜ்ஞராயிரார்களிறே; விசேஷஜ்ஞரோடு அல்லாதாரோடு வாசியற எல்லார்க்கும் இவ்வர்த்தம் ப்ரஸித்தமென்று இருக்கிறார்.

விளக்கம் - (சொல்லி இத்யாதி) - யானைக்கு அவன் இவ்விதம் உதவிய அவனுடைய நீர்மையை வாயால் உரைத்தபடி, மிகுந்த ப்ரீதி காரணமாக அவனைக் குறித்துப் பாடி, பின்பு உடலானது இருந்த இடத்தில் இருக்க முடியாமல் எழுந்து நின்றும், தரையில் கால் நிற்காதபடி துள்ளியபடியும், மிகுந்த உற்சாகத்துடன் நடனம் செய்தபடியும் - இவ்விதம் ஏதும் செய்யாதவர்கள். (தம்மால் கருமம் என்) - ஒருவன், தான் இந்தப் பூமியில் பிறந்த காரணத்தால் ஏற்படும் பலனை அவனே அனுபவிப்பான் அல்லவோ? ஆனால் இப்படிப்பட்டவர்கள் தங்களுடைய பிறவியால் அடைந்த பயன் என்ன? தான் இந்தச் சரீரம் எடுத்ததால் என்ன பயனை அடைந்தான்? (தண்கடல் வட்டத்துள்ளீர் சொல்லீர்) - நாங்கள் அவனுடைய குணங்களைக் கண்டு மாறுபாடு அடைவது போன்று, நீங்கள் அவனுடைய குணங்கள் கண்டு எந்தவிதமான மாறுபாடும் அடையாமல் உள்ளீர்கள் என்றாலும், மனித சரீரம் எடுத்த பின்னரும் பகவானைப் பஜிக்காமல் மற்ற உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டு நிற்பவர்களுடன் ஒரே ஜாதியில் பிறந்த நீங்கள் கூறுங்கள். ஆனால் மேன்னையான ஞானம் உள்ளவர்களைக் கேட்காமல், "தண்கடல் வட்டத்து உள்ளீர்" என்று அனைவர்களிடமும் கேட்பது ஏன்? காரணம், இந்தப் பூமியில் உள்ள அனைவரும் சிறப்பான ஞானம் உள்ளவர்கள் அல்லவர் என்பதால் ஆகும். சரி, மற்ற விஷயங்களின் பின்னே செல்பவர்களால் இதற்கு விடை அளிக்க இயலுமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். சிறந்த ஞானம் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும், மற்ற விஷயங்களில் என்ன உள்ளது என்று கூறுவதற்கு, அவற்றின் பின்னே செல்பவர்களால் மட்டுமே உரைக்க இயலும். ஆக அனைவருக்குமே இதன் விடை தெரியும் என்பதால் இவ்விதம் கூறினார்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 65)

60. உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தொறும் திருவாய்மொழியின்
மணம் தரும் இன்னிசை மன்னும் இடந்தொறும் மாமலரார்
புணர்ந்த பொன்மார்வன் பொருந்தும் பதிதொறும் புக்கு நிற்கும்
குணம் திகழ் கொண்டல் இராமானுசன் எங்குலக் கொழுந்தே

விளக்கவுரை – இங்கு உணர்வு என்பது பக்தியைக் குறிக்கும். பக்தி என்பது ஸ்ரீமந் நாராயணனே அனைத்திற்கும் எஜமானன் என்று அறிந்து, அவன் அனைத்து திருக்கல்யாண குணங்களும் கொண்டவன் என்று உணர்ந்து, அவன் ஆனந்தமயமாக உள்ளவன் என்று தெளிந்து அவனைப் போற்றும் தன்மையாகும். இப்படிப்பட்ட தன்மையில் தங்களை முழுவதுமாக ஈடுபடுத்திக் கொண்டவர்கள் ஆழ்வார்கள் ஆவர். ஆக - உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர் - என்பது ஆழ்வார்களைக் குறிக்கும். இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார்கள் கூட்டத்தில் எப்போதும் உள்ளவர்; ஆழ்வார்களில் ப்ரதானமாக உள்ள நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த தமிழ் வேதமாகிய திருவாய்மொழியானது, தனது இசை என்னும் நறுமணத்தை எங்கெல்லாம் பரப்பியபடி உள்ளதோ, அங்கெல்லாம் உள்ளவர்; தாமரை மலரில் அமர்ந்த மஹாலக்ஷ்மி மிகவும் விரும்பி ஆரத்தழுவுகின்ற திருமார்பைக் கொண்டவனாகிய ஸ்ரீமந் நாராயணன் மிகவும் உகந்து எழுந்தருளியுள்ள திவ்யதேசங்களில் பொதிந்து நிற்பவர் - இவற்றுள் தானாகவே கானகத்தில் வந்து வழிகாட்டி சேர்த்துவிட்ட காஞ்சீபுரம், பெரியபெருமாளின் ஆணையின் பேரில் வந்து அருளிய திருவரங்கம், சைவர்களின் பிடியில் இருந்து காப்பாற்றிய திருமலை, வேதங்களை ஏற்காத மதங்களை வாதம் செய்து வீழ்த்திய திருநாராயணபுரம், நம்மாழ்வார் அவதரித்த

ஆழ்வார்திருநகரி, ஆண்டாளின் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிய திருமாலிருஞ்சோலை - ஆகியவை முக்கியமானவை - இப்படியாக பல இடங்களிலும் மிகவும் பரியம் கொண்டு ஈடுபட்டு எம்பெருமானார் காணப்படுவார். இவ்விதம் பக்தி என்ற குணமே இவரிடம் சென்று மேலும் மேன்மை பெற்றது என்னும்படியாக உள்ள எம்பெருமானார், எங்களது வைணவ குலம் தழைக்க வந்த கொழுந்து ஆவார். வேருக்கு அதிக வெப்பம் ஏற்பட்டால் அதனை உணர்ந்த கொழுந்துப்பகுதி வாடுவது போன்று, எங்கள் ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்திற்கு ஏதேனும் நேர்ந்தால், தனது முகம் வாடும் தன்மை கொண்டவர் என்று கருத்து.

அவதாரிகை - கீழெல்லாம் எம்பெருமானாருடைய வேதமார்க்கப் ப்ரதிஷ்டாபநத்தையும், பாஹ்ய மத நிரஸன ஸாமர்த்த்யத்தையும், வேதாந்தார்த்தப் பரிஜ்ஞாநத்தையும், அந்த ஜ்ஞாநத்தை லோகத்தார்க்கெல்லாம் உபதேசித்தபடியையு மருளிச்செய்து, இதிலே - அந்த ஜ்ஞாநப் பரிபாக ரூபமாய்க் கொண்டு பகவத் விஷயத்திலும், அவனுக்கு “நிழலும் அடிதாறுமா”யிருந்துள்ள பாகவத விஷயத்திலும், ததுபய வைபவப் ப்ரதிபாதகமான திருவாய்மொழியிலும் இவருக்குண்டாயிருக்கிற நிரவதிகப் ப்ரேமத்தையும், இம்முன்றினுடைய வைபவத்தையும் ஸர்வ விஷயமாக உபகரிக்கைக்குடலான இவருடைய ஓளதார்யத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - இதுவரை எம்பெருமானாருடைய வேதமார்க்கத்தை நிலைநாட்டிய திறனையும், வேதங்களை ஏற்காத மற்ற மதங்களைத் தனது வாதங்கள் மூலம் தள்ளிய திறமையையும், வேதங்களின் ஆழ்பொருளின் மூலம் ஏற்பட்ட ஆழ்ந்த ஞானத்தையும், அத்தகைய உண்மையான ஞானத்தை அனைத்து உலகங்களில் உள்ள அனைவருக்கும் உபதேசித்த விதத்தையும் அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் - அத்தகைய ஞானத்தின் முதிர்ந்த ரூபமாக உள்ளதான நிலையைக் கொண்டு பகவத் விஷயத்திலும், அவனுக்கு பெரிய திருவந்தாதி (31) - நிழலும் அடிதாறும் - என்பதற்கு ஏற்ப மரமாகவும் பாதுகையாகவும் உள்ள பாகவதர்கள் விஷயத்திலும், இந்த இரண்டு வைபவங்களையும் ஒருசேர வெளிப்படுத்தும் திருவாய்மொழியிலும் எம்பெருமானாருக்கு உள்ள எல்லையற்ற அன்பையும், இந்த முன்றின் வைபவத்தையும் வெளிப்படுத்தி உபகாரம் செய்வதற்கு மூலமாக உள்ள அவருடைய தாராள மனத்தையும் - அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தொறும்) பக்தியாகிறது ஜ்ஞாந விகாஸ விசேஷமாகையாலே ஸ்ரீய:பதியான ஸர்வேச்வரன் ஸர்வசேஷியென்று முந்துறத் தெளிந்து, அது, ஸமஸ்த கல்யாணகுணாத்மகனாய், ஆநந்தமயனாய், “ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ:” என்கையாலே ஸர்வவித போக்யனானவனை விஷயீகரிக்கையாலே, ஸ்வயம் ப்ரீதி ரூபாபந்நமாய், பக்தி என்கிற பேரையுடைத்தானதா யிருக்கிறது. ஆக, உணர்வு என்றது பக்தியென்றபடி. இப்படிப்பட்ட பக்தியாகிற, மெய்ஞ்ஞானம் - யாதவஸ்த்தித ஜ்ஞாநம். பகவத் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளை கட்டடங்கருபவித்த “மயர்வற மதிநலம்” என்றபடி. அப்படிப்பட்ட பக்தி ரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தை யுடையரான ஆழ்வார்களுடைய குழாம் எங்கே யெங்கே யிருக்கிறதோ, அந்தந்தவிடங்கள்தோறும், யோகம் - கூட்டரவு. பரிஷத்தென்றபடி. பக்தரான ஆழ்வார்களனைவரும் அடியிலே மயர்வற மதிநலம் அருளப் பெற்று, பரிபூர்ண ஜ்ஞாநராய், தத்வ த்ரயத்தையும் உள்ளபடி யநுஸந்தித்து, “அப்பொழுதைக்கப்பொழு தென்னாராவமுதம்” என்னும்படி பரமபோக்யனான ஸர்வேச்வரன் பக்கலிலே யீடுபட்டு, “அயர்ப்பிலன் அலற்றுவன் தழுவவன்” என்று பாஹ்ய ஸம்ச்லேஷாபேசைஷ பிறந்து, பெண்ணுடையுடுத்தும், தூது விட்டும், மடலெடுத்தும் நிரவதிக ப்ரேம யுக்தராயிருந்தார்களளிநே; ஆகையாலே “உணர்ந்த மெய்ஜ்ஞாநியர்” என்று ஆழ்வார்களைச் சொல்லக் குறையில்லை.

விளக்கம் - (உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தொறும்) - பக்தி என்பது என்ன? அது மலர்ந்த ஞானத்தின் வெளிப்பாடு என்பதால், மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனே அனைத்திற்கும் எஜமானன் என்று உணர்ந்து, அனைத்து திருக்கல்யாணகுணங்கள் பொருந்தியவனும், ஆனந்தமயமாக உள்ளவனும், சாந்தோக்ய உபநிஷத் (3-14-2) - ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ: - அனைத்து நறுமணங்களும் உள்ளவன், அனைத்துச் சுவைகளும் உள்ளவன் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதத்திலும் இனிமையாக உள்ளவனும் ஆகிய அவனை மட்டுமே சிந்தையில் ஏற்றபடி நிற்பதால் தனக்குள்ளே எல்லையற்ற அன்பின் வெளிப்பாடாக உள்ளதால் பக்தி என்ற பெயர் கொண்டதாக உள்ளது. இங்கு உணர்வு என்பது, பக்தி என்ற பொருள் தருவதாகும். இப்படிப்பட்ட பக்தி என்பதான உண்மையான ஞானம்; உள்ளதை உள்ளபடி அறிந்துள்ள ஞானம். ஸர்வேச்வரனுடைய ஸ்வரூபம், ரூபம், குணங்கள், விபூதி

ஆகியவற்றை முற்றிலுமாக அனுபவித்தபடி உள்ள மயர்வற மதிநலம் என்று கருத்து. இப்படியாக பக்தியின் ரூபமாக விளைந்த ஞானத்தை உடையவர்களான ஆழ்வார்களுடைய கூட்டம் எங்கெல்லாம் உள்ளதோ, அந்த இடங்களில் எல்லாம். பக்தர்களாகிய அனைத்து ஆழ்வார்களும், திருவாய்மொழி (1-1-1) – மயர்வற மதிநலம் - என்பதற்கு ஏற்ப தடுமாற்றம் இல்லாத ஞானத்தை அவன் மூலமாக அடைந்ததால் பரிபூர்ணமான ஞானம் கொண்டவர்களாகவும், சித் - அசித் - ஈச்வரன் என்ற மூன்றைக் குறித்து உள்ளது உள்ளபடி எண்ணுபவர்களாகவும், திருவாய்மொழி (2-5-4) – அப்பொழுதைக்கு அப்பொழுது என்ன ஆரா அமுதம் - என்பதற்கு ஏற்ப மிகவும் உயர்ந்த இனிமை உள்ள ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் ஈடுபட்டவர்களாகவும், திருவாய்மொழி (1-3-10) – அயர்ப்பிலன் அலற்றுவன் தழுவுவன் – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனுடன் வெளிப்படையாகக் கலந்து பழகும்படியான ஆசை மேலோங்க பெண் உடை தரிக்கும் நாயகி பாவத்தில் நின்றவர்களாகவும், தூது விட்டும் மடல் எடுத்தும் செய்தவர்களாகவும் - இப்படியாக எல்லையற்ற அன்புக்கு இருப்பிடமாக இருந்தார்கள். ஆகவே ஆழ்வார்களை “உணர்ந்த மெய்ஜ்ஞாநியர்” என்று கூறுவதில் தவறில்லை.

வ்யாக்யானம் – (திருவாய்மொழியின் மணந்தரும் இன்னிசை மன்னுமிடந்தொறும்) ஆழ்வார்கள் பதின்மரிலும் வைத்துக் கொண்டு ப்ரதாநரான நம்மாழ்வாருடைய திருப்பவளத்தாலே அருளிச்செய்யப்பட்ட சப்தராசியான திவ்யப்ரபந்தத்தினுடைய “ஸர்வகந்த:” என்கிற விசேஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே, தானும் பரிமளிதமாய் அநுஸந்தாதாக்களுக்கு அவ்விஷயத்தைக் கொடுக்கக் கடவதாய், “யாழினிசை வேதத்தியல்” என்றும், “தொண்டர்க்கு அமுதம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே போக்ய தமமாயிருக்கிற அநுஸந்தாந காநரூபமான இசையானது, எந்தெந்த ஸ்தலத்திலே நடையாடி ஸுப்ரதிஷ்டிதமா யிருந்ததோ அவ்வவ ஸ்தலங்கள்தோறும்.

விளக்கம் – (திருவாய்மொழியின் மணம் தரும் இன்னிசை மன்னும் இடந்தொறும்) - பதின்மராகிய ஆழ்வார்களில் முதன்மையாக உள்ள நம்மாழ்வாருடைய பவழம் போன்ற திருவாய் கொண்டு அருளிச்செய்யப்பட்டதும், சொல்வரிசையாக உள்ளதும் ஆகிய திவ்யப்ரபந்தத்தின் “ஸர்வகந்த: - அனைத்தும் நறுமணமும்

பொருந்திய” என்னும் சிறப்பை வெளிப்படுத்துவதால் தானும் நறுமணத்துடன் கூடியதாகவும், திருவாய்மொழியை எண்ணியபடி உள்ளவர்களுக்கும் நறுமணத்தை அளிப்பதாகவும், திருவாய்மொழி தனியன் - யாழினிசை வேதத்தியல் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-4-9) - தொண்டர்க்கு அமுது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மிகவும் சுவைக்கத்தக்கதாகவும் உள்ள தன்மைகளுடன் கூடியதாக எண்ணும்படி உள்ள திருவாய்மொழி இசையானது, எந்தெந்த இடங்களில் இசைக்கப்பட்டு, நிலைபெற்று நிற்கிறதோ அந்தந்த இடங்களில் எல்லாம்.

வ்யாக்யானம் - (மாமலராள் புணர்ந்த பொன்மார்வன்) ஸர்வப்ரகார விலக்ஷணமான பத்மத்தைத் தனக்கிருப்பிடமாக வுடையளான பெரியபிராட்டியார் ஸம்ச்லேஷிக்கும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமான திருமார்வை யுடையளான ஸர்வேச்வரன். (பொருந்தும் பதிதொறும்) -உகந்தருளி வர்த்திக்கிற திருப்பதிகள்தோறும். பேரருளாளர் வழித்துணையாக வந்து தாமே சேர்த்தருளின பெருமாள்கோயிலிலும், பெரியபெருமாள் நியமந்தாலே நம்பெருமாள் கோயிலிலும்,காளஹஸ்தியில் நின்று சைவர் வந்து சஷுத்ரோபத்ரவம் பண்ணினபோது திருப்பதியிலும், வேதபாஹ்யரை நிரஸிக்கைக்காகத் திருநாராயணபுரத்திலும் மற்றும் திருநகரி, திருமாலிருஞ்சோலை தொடக்கமான திவ்ய தேசங்கள்தோறும். (புக்கு நிற்கும்) அவற்றை அனுபவிக் கையி லுண்டான ஆசையாலே அவ்வவ திவ்யதேசங்களிலே பலபடியாக ப்ரவேசித்ததும், அவற்றை யடைவே நிஷ்கண்டகமாக நிர்வஹித்து புநர் விச்லேஷ பீருத்வ ரூபமான பரமபக்தியாலே ஆழங்கால்பட்டும் மங்களாசாஸநம் பண்ணிக்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கிற, “உணர்ந்த மெய்ஞ்ஞானியர்” என்கிற விலக்ஷண ப்ரமாதாக்களிலும் ப்ரீதி மிகுதியாயிருக்கையாலே, அம்முன்றையும் இறையும் அகலகில்லாதே, அவற்றிலேதானே ஆழங்கால்பட்டிருப்ப ரென்றபடி.

விளக்கம் - (மாமலராள் புணர்ந்த பொன்மார்வன்) - அனைத்து விதங்களிலும் வேறுபட்ட தாமரையைத் தனது இருப்பிடமாகக் கொண்ட பெரியபிராட்டியார் எப்போதும் சேர்ந்து நிற்கும்படியான அழகான திருமார்வைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன். (பொருந்தும் பதி தொறும்) - மிகவும் மகிழ்வுடன் வசித்து வரும் திவ்யதேசங்களில், காஞ்சியில் உள்ள பேரருளாளன் தானே எம்பெருமானாருக்கு

வழித்துணையாக வந்து அவரைச் சேர்த்தருளிய காஞ்சீபுரத்திலும், பெரியபெருமாள் “நீவிர் திருவரங்கத்தில் ஸுகமாக இருப்பீராக” என்று உத்தரவிட்ட நம்பெருமாள் அரசாளும் திருவரங்கத்திலும், காளஹஸ்தியிலிருந்து சைவர்கள் வந்து தாழ்ந்த பல தொந்தரவுகள் கொடுத்தபோது திருமலையிலும், வேதத்திற்கு முரணாகப் பொருள் கூறும் மதத்தவர்களைத் தள்ளுவதற்காகத் திருநாராயணபுரத்திலும், மற்றும் ஆழ்வார்திருநகரி, திருமாலிருஞ்சோலை போன்ற பல திவ்யதேசங்களிலும். (புக்கு நிற்கும்) - அந்தந்த திவ்ய தேசத்தை அனுபவிப்பதில் உள்ள ஆசை மேலிட, அந்தந்த திவ்யதேசங்களில் பலமுறை சென்றும், அவற்றை முழுவதுமாக எந்தவிதமான தோஷமும் இன்றி நிர்வாகம் செய்தும், அங்கிருந்து பிரிந்து செல்ல நேரிடுமோ என்று அச்சத்தின் வெளிப்பாடாக உள்ள பரமபக்தியில் திளைத்து நின்றும், அந்தந்த இடங்களைப் புகழ்ந்து பாடியபடி உள்ளவர்களாகிய “உணர்ந்த மெய் ஞானியர்” என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள மேன்மையான அறிவு கொண்டவர்களைக் காட்டிலும் ப்ரீதி அதிகமாக உள்ளதால், அந்த மூன்றையும் [உண்மை அறிவு உள்ளவர்கள் கூட்டம், திருவாய்மொழியை இசைக்கும் இடங்கள், ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளும் இடங்கள்] ஒரு நொடியும் விடாமல், அவற்றில் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொண்டவராக நிற்பார்.

வ்யாக்யானம் - (குணம் திகழ் கொண்டல்) - இப்படிப்பட்ட பக்தியாகிற மஹாகுணம் தன்னிடத்திலே சென்று நிறம் பெற்று ப்ரகாசிக்கவே, “முகச்சோதி வாழி” என்கிறபடியே தம்முடைய ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களையும், அந்த ப்ரமாதாக்களினுடைய ப்ரபாவத்தையும், அந்த ப்ரமாணத்தினுடைய ப்ரபாவத்தையும், “அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா” என்கிற பெரியபிராட்டியாரையும் “மையலேற்றி மயக்கவல்ல” ப்ரேமத்தினுடைய ப்ரபாவத்தையும், ஜல ஸ்தல விபாகமற வர்ஷிக்கும் வர்ஷுகவலாஹகம்போலே, ஸர்வாதிகாரமாக ஸர்வ ஜநங்களுக்கும் ஸர்வதா கொடுத்தும், உபதேசித்தும் உபகரித்தருளும் ப்ரமோதாரரான. (இராமானுசன்) -எம்பெருமானார்.

விளக்கம் - (குணம் திகழ் கொண்டல்) - இப்படிப்பட்ட பக்தி என்னும் உயர்ந்த தன்மை எம்பெருமானாராகிய இவரிடம் வந்து நின்று “எனக்கு ஏற்ற இடம் கிட்டியது” என்று மகிழ்ந்து ப்ரகாசிப்பதால், ஆர்த்தி ப்ரபந்தம் (30) - முகச்சோதி

வாழி - என்பதற்கு ஏற்ப தனது ஞானம், பக்தி மற்றும் வைராக்யம் ஆகியவற்றையும், ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் நிறைந்த அறிவுள்ளவர்கள் வைபவத்தையும், ப்ரமாணங்களின் வைபவத்தையும், இராமாயணம் ஆரண்யகாண்டம் (37-18) - அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா - இராமனின் துணைவியும் ஜனகரின் புத்ரியுமாகிய சீதையின் தேஜஸ் அளவிட இயலாதது - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள பெரியபிராட்டியாரையும், நாச்சியார் திருமொழி (2-4) - மையலேற்றி மயக்கவல்ல - என்பதற்கு ஏற்ப மயக்கவல்லதான ப்ரேமையின் ப்ரபாவத்தையும், நீர் உள்ள இடம் மற்றும் நிலம் என்ற வேறுபாடு ஆராயாமல் தனது நீரைப் பொழிகின்ற மழைமேகம் போன்று, அனைத்து உயிர்களுக்கும் தகுதியானபடி அனைத்து மனிதர்களுக்கும் எப்போதும் உபதேசித்து உதவுகின்ற தாராள குணம் கொண்டவராகிய. (இராமாநுசன்) - எம்பெருமானார்.

வ்யாக்யானம் - (எங்குலக்கொழுந்தே) எங்குலம் - ஸ்ரீவைஷ்ணவகுலம். அதுக்கு, கொழுந்து என்றது வருஷமாய் பலிக்கைக்கும் கொடியாய்ப் படர்ந்து பலிக்கைக்கும் மூலம் கொழுந்தாகையாலே, எங்கள் குலத்துக்கெல்லாம் மூலமானவரென்றபடி. கொழுந்து - தலை. அன்றிக்கே, எங்குலக்கொழுந்தென்றது - எங்கள் குலமடங்கலும் ஒரு வேராய், அதுக்கு எம்பெருமானார் தாம் கொழுந்தாய்க் கொண்டு, வேருக்கு வெக்கை தட்டினால் கொழுந்து முற்பட வாடுமாப்போலே, எங்கள் குலத்துக்கு ஒரு குறை வந்தால் முற்படத் தம்முடைய முகம் வாடியிருக்குமவ ரென்னவுமாம். “குணம் திகழ் கொண்டலாய் - எங்கள் குலக்கொழுந்தான - இராமானுசன் - பதிதோறும் -புக்கு நிற்கும்” என்று இங்ஙனே யோஜிக்கவுமாம்.

விளக்கம் - (எம் குலக்கொழுந்தே) - “எங்குலம்” என்றால் ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலம்; அந்தக் குலத்தின் கொழுந்து. அதாவது ஓங்கிய மரமாக வளர்வதற்கும், பெரிய கொடியாகப் படர்வதற்கும் மூலகாரணமாக உள்ளது கொழுந்து என்பதால், ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்திற்கு மூலகாரணமாக உள்ளவர் என்று கருத்து. அல்லது வேறுவிதமாகவும் பொருள் கூறலாம். எங்கள் குலம் முழுவது ஒரு வேராக நின்று, அதன் மூலம் வெளிப்படுகின்ற கொழுந்தாக எம்பெருமானார் நின்று, வேருக்கு

வெப்பம் அதிகரித்தால் கொழுந்து முதலில் வாடுவது போன்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவ குலத்திற்கு ஒரு குறை ஏற்பட்டால் முதலில் தனது திருமுகம் வாடும்படியாக உள்ளவர் என்றும் கூறலாம். அல்லது, “குணம் திகழ் கொண்டலாய் - எங்கள் குலக்கொழுந்தான - இராமானுசன் - பதிதோறும் -புக்கு நிற்கும்” என்றும் கொள்ளலாம்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்